

■ Vylití Ducha na každého

Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění. Rovněž na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého ducha. Způsobím, že budou na nebi i na zemi divné úkazy: krev a oheň a sloupy dýmu... (Jóel 3,1–3)

Na Letnice, kdy Židé slavili dar Tóry, dary první sklizně a prvního ovoce, se naplnilo dávné Jóelovo proroctví. Hospodin vylil na církev svého Ducha, a to bez rozdílu pohlaví, věku a sociálního postavení. A dodejme, také bez rozdílu životních zkušeností, vzdělání, inteligence, schopností, etnika, jazyka a barvy kůže. Padesát dnů po Velikonocích přestalo definitivně platit rozdělení, kdo je Žid a kdo pohan, v Kristu se Boží smlouva otevřela všem národům. Budu vám krátce vyprávět příběhy velmi odlišných křesťanů, kteří byli naplněni Duchem svatým.

Vlado Fajfr: Muž jako oheň, sálala z něj jistota víry a ohromná energie, měl dar evangelisty. Pán Bůh mu slíbil, že ponese evangelium všem národům. Zdálo se to nemožné, ale přece se tak stalo ještě za komunistické totality. Na Západě i na Východě, v Evropě, v Americe i v Asii a samozřejmě v Československu svědčil o Ježíši, který mu zachránil a změnil život, ne temperament, ale charakter. Na každou jeho návštěvu jsem se nesmírně těšil, v jeho přítomnosti byl Bůh realitou.

Josef Fajfr. Pravý opak svého výraznějšího bratra, tichý, jemný člověk. Říkal, že Vlado káže, on zpívá, a zpíval. Každý den doma dvě hodiny udržoval v kondici dar, který Pán Bůh vložil do jeho hlasivek, a pak při bohoslužbách. Kdysi ho zvali do brněnské opery, odmítl, chtěl zpívat jen Bohu. Nikdy nezapomenu na skladbu „Věřím, že je nebe“. Vyznával v ní nejen, že věří v nebe, ale také, že věří v Boha nad světem, věří také v Ježíše a že Božím je dítětem. Běhal mně při tom mráz po zádech a já jsem věděl a cítil, že nebe skutečně existuje.

Stanislav Heczko. Kdysi vynikající atlet a talent na sport doslova od Pána Boha. Když uvěřil, cele se vydal Kristu do služby. Chodil v tesilkách, v utahaném sáčku a se srdcem na dlani, s otevřenou náručí a beze strachu. Kdysi slíbil Pánu Bohu, že bude pomáhat nejchudším z chudých na Ukrajině, a to splnil. Nedbal na hrozby komunistické Státní tajné bezpečnosti, vytrvale hostil návštěvy ze Sovětského svazu, organizoval humanitární pomoc na Východ, ale také pořádal tajné evangelizační kurzy s Američany u sebe doma, kterých jsem se mohl účastnit, ohromný modlitebník, měl talent na jazyky a dar služby slovem i činem.

Jan Kočnar. Elektroinženýr, děvčata se do něj zamilovávala jedna za druhou, on se zamiloval do Krista, i když se potom také oženil. Přijal povolání sloužit nejslabším ze slabých. Nejprve v Hrabyni hendikepovaným a potom morálně padlým vrahům, fetákům a lupičům za mřížemi heřmanické věznice. S jasným tahem na bránu dokázal pomoci k víře v Krista a ke spasení desítkám a desítkám ztracených případů. V jeho životě má víra hluboce niterný a sociální rozměr. Skvěle zpívá, skládá písničky, hraje na kytaru, konfesně je velmi otevřený a Ježíš v něm zbudoval mimořádný charakter věrného muže s největším charizmatem – lásky.

Rád bych pokračoval dál a vyprávět vám třeba ještě o ženě jménem Marie s darem učitelským, prorokující Miladě, Ludmile a Caroline s darem evangelizačním, Věře s darem dávání a pomoci atp. Už mi ale nezbývá místo, protože to podstatné ještě potřebuji říct. Když totiž Petr vysvětloval udiveným lidem, co se to s nimi o Letnicích děje, jak to, že mluví rozličnými jazyky a všichni jim rozumí, odvolal se na Jóelovo proroctví. Zajímavé na tom je, že prorok vůbec nezmiňoval hukot z nebe ani prudký víchr, nepsal o ohnivých jazycích ani o glosolálii z Ducha svatého, jak později událost zaznamenal Lukáš. Jóel psal o prorokování, snech a viděních, zmiňoval úkazy na nebi i na zemi, o krvi, ohni, sloupu dýmu a o zatmění slunce i měsíce.

Známý křesťan Watchman Nee s darem učitelským, který pro Krista položil život v čínském vězení, komentoval tento zdánlivý rozpor s moudrostí shůry: To i ono je projevem Ducha svatého, neboť Duch vane, jak chce. Jeho projevy jsou odlišné, často jiné, ale přitom totožné. Jako v životech zmíněných bratří a také sester, o nichž vám snad někdy také povím. Anebo v životech vás všech, když jste svůj život vydali Bohu a dali se naplnit jeho svatostí. Neboť jsou rozdílná obdarování i projevy, ale tentýž Duch.

Bronislav Matulík

Máme naději

Vzpomínka na Markétu Sedláčkovou, jak zazněla na pohřbu 24. 4. 2020

Milování přátelé a rodino,

s nepopsatelnou bolestí se zde na tomto místě a v této zvláštní době loučíme s Markétou, nejlaskavějším člověkem, která nás byla krutou a rychlou nemocí donucena minulý týden opustit a odejít na místo, ze kterého se lidé nevracejí.

Budu vzpomínat na její úsměv, který jí rozzařoval oči. Na zahradě stále stojí její červené holandské kolo, kterým jezdila Prahou s vlající sukní a které si tam před třemi týdny na chvíli odložila. Jezdili jsme spolu po Praze, na kolech i monokolech, lyžovali po Evropě a cestovali spolu s Kryštofem po celém světě.

Byla oblíbenou učitelkou jak na HAMU, kde učila Úvod do sociologie, tak na Filozofické fakultě UK, kde přednášela seminář Depresivní společnost. Často jsme přednášeli spolu, kdysi jsme několik let na FF UK a FSV UK společně vedli Seminář k společenským a ekonomickým aktualitám. Přednášeli a debatovali jsme spolu po celé zemi na konferencích, festivalech, v klášterech i na univerzitách – ať už o Matrixu, o ekonomii, sociologii a křesťanství či o důvěře a demokracii. Na toto poslední (své oblíbené) téma napsala i stejnojmennou knihu a řadu akademických článků do mezinárodních vědeckých periodik. Toto tehdy průkopnické téma si prosadila a vystudovala na SciencePo, kde za něj získala dva doktoráty. Byla skvělou přítelkyní velikého množství skvělých lidí. Všichni ji měli rádi, všem pomáhala, ke všemu byla vstřícná a nad vším měla nadhled.

Mí přátelé ví, že to byla ona, kdo mě naučil číst a milovat filozofii, organizovat věci (ekonomický e-klub, který funguje dodnes, vznikl v roce 1998 na její popud). Naučila mne od nuly lyžovat, tančit a užívat si dobré jídlo a udělala ze mne společenského člověka (mí přátelé ví, že jsem býval soliterní introvert). Byla to ona a její rodina, která mě poprvé vzala na jachtu na Orlík. Ona držela pohromadě rodinu, všechny papíry i čistý a funkční domov.

Upřímně řečeno nevím, co bude dál. Jako by nám někdo vzal půdu pod nohama, lapám po ní, jako po dechu, kterého se mi najednou nedostává. Náš byt, který jsme si vymysleli a s pomocí rodiny zařídili a postavili z prázdné půdy na nejvyšším místě Malé Strany, když nám bylo 23, je dnes prozářen sluncem a dunícím tichem. Do nebe volajícím tichem.

Markéta se mnou zažila vše. Dobu, kdy jsem měl v kapse všehovšudy 200 Kč a byl jsem zakřiklý, zmatený student, který mluvil divně česky. Spolu jsme zažili práci

u Prezidenta Václava Havla, kde ji všichni milovali, ježdění po přednáškách po světě, stipendium na Yale, kde byla těhotná s Kryštofem, a jediné jídlo, které jí tenkrát chutnalo, bylo pálivé indické Vindaloo. Poslední rok a půl ustala ta horečnost a my si naštěstí dali rok společného klidu (jakýsi roční šábes) a byli hodně spolu s dorůstajícím a vtipným Kryštofem. Naši poslední společnou cestu do Izraele jsme spolu s mými rodiči stihli těsně předtím, než zkolaboval starý svět a zavřely se hranice.

Jak zvláštní. Jako by se celý svět ztišil, aby se v důstojném a majestátním klidu pozastavil a přijal její ticho.

Běh našich životů byl zcela zastaven předminulý pátek, když jsem se, nic zlého netuše, zastavil místo oběda za Markétou v nemocnici a na chodbě mi byla sdělena nejhorší zpráva mého života. Po pouhých šesti dnech již nebylo Markétino tělo schopno dále nést její duši. Mezitím se stihla rozloučit se svou rodinou a přáteli po celém světě. Odešla pokojně – jako vánek. Poslední dny jsme byli neustále spolu, drželi se za ruce, povídali jsme si a četli naše staré básně a zamilované dopisy. Máme jich plné stohy, psali jsme si na každý volný kus papíru vzkazy, básně, dvojsmysly, pozvání, dárky a vzpomínky. Před dvaceti třemi lety jsme si na první přednášce prvního

semestru sedli vedle sebe. Jen tak, protože. Bylo to v druhé řadě velké posluchárny, kde přednášel náš oblíbený Profesor Jan Sokol. Od té doby jsme si spolu sedávali již stále – a začali si psát po okrajích papírů, abychom moc nerušili. První pozvání ode mne přijala do Violy, na Jaroslava Seiferta. Zprvu se se mnou zdráhala chodit, protože se bála, že jsem málo společenský.

Tato moje milovaná Markéta mi umřela v náručí. V ten moment se naše oči navzájem dívaly do těch nejhlubších míst, kam jen duše sahá, duše se dívala přímo do duše, duše, které se milují. Potom se na mne jemně usmála.

Žila plný život, intenzivní, komplexní, kontemplativní i rychlý, hluboký a krásný. Chodili jsme tímto světem jako dva druhové a přátelé, kteří k sobě cítí lásku, po 23 let. Její život by vydal za mnoho knih, stále se něco dělo. Její tvář před několika dny zářila neskutečnou krásou a mírem, z tohoto světa odešla k svému Bohu, kterého tolik milovala. Její duše se vznesla z jejího těla smířená s tím, co má přijít, v porozumění a míru se sebou samotnou s námi a všemi svými blízkými, se kterými se stihla rozloučit. Její síla a pokora, laskavost a milost ať ji provází na její poslední cestě ke Světlu, k počátku a konci všech věcí, k Bohu a novému světu, který se rodí kdesi. A kde se opět potkáme.

Se synem máme naději a silný pocit, že se s Markétou uvidíme, že maminka šla napřed a že se, jak říká Kryštof, „respawnuje“ na jiném místě, na kterém na nás bude čekat, až dorazíme do Světla, s otevřenou náručí, na zápraží krásného místa, které mezitím zařídí. Být Bohem, také bych si ji vzal k sobě.

Ted' se musíme všichni naučit přetavovat smutek z odchodu ve vděk, že jsme s Markétou mohli být. Toto není sbohem, toto je uvidíme se později. S Bohem i s Tebou. Nemohli jsme doufat, nikdo z nás, v lepšího přímluvce.

Děkujeme, Markéto, že sis vybrala nás

Kryštof a Tomáš Sedláček

Nic nás nedokáže odloučit od lásky Boží

Kázání, které zaznělo na pohřbu Markéty Sedláčkové 24. 4. 2020

Na smutečním oznámení jsme četli úryvek z Bible: „Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Tím důležitým slůvkem tu je: „nic nás nedokáže odloučit od Boží lásky“. O leccos v životě přijdeme, přátelé se od nás odvrátí. My zde však stojíme před tajemstvím Boží lásky, od které nás nic nedokáže oddělit, ani smrt.

O čem je tu řeč, když mluvíme o Boží lásce, která je v Ježíši Kristu? Dokažte, že Ježíš není vtělený Bůh a že nevstal z mrtvých, jak jsme to slavili o Velikonocích, a celá víra v Ježíše Krista se rozpadne! Bůh svou lásku k lidem dokázal tak, že se jako člověk narodil na tuto zem.

Prosím vás, kdo jste nad tím v poslední době takto neuvažovali – co myslíte, že by se stalo, kdyby se Tvůrce tohoto vesmíru narodil jako člověk na naší planetě? Může to dopadnout dobře? Ježíše popravili, prý se moc chvástal, že je vládcem světa. Ale fiaskem to neskončilo – vstal z mrtvých.

Proto být křesťanem není nějaký logický závěr vyplývající z informací o tomto světě. To opravdu ne. Je to vztah s Bohem, který žije a jedná a nějak do našeho života vstoupil. Byl jsem u toho, když se Markéta na prahu dospělosti připravovala ke křtu. Mluvili jsme spolu o tom, co se to stalo, že je křesťankou. Dodnes si pamatuji, jak si na tom trvala a chtěla křtem vyjádřit, že Ježíš vstoupil do jejího života a ona ho ve svém srdci nepopravila, ale přijala.

Bůh svoji lásku vyjádřil a vyjadřuje. Je to pevný vztah důvěry, pevnější než přátelství, pevnější než manželství, pevnější než život, ať máme kořínky sebe tužší. Jde o důvěru. Jak již zaznělo, Markéta poukazovala na důležitost důvěry v sociologickém, společenském smyslu, zejména ve vztahu k demokratickému zřízení. Na iDnes napsali, že Markéta Sedláčková se „specializovala na důvěru...“ Chtěli říct, kterým otázkám se věnovala ve své profesi. Ale řekli to myslím velmi dobře – specializovat se na důvěru. To vlastně potřebujeme všichni – důvěřovat. A musíme si dobře rozmyslet, komu a čemu budeme důvěřovat. Jsme na pohřbu. Komu důvěřujeme zde na pohřbu? Komu nebo čemu důvěřujeme, když se naše smrt přiblíží a umíráme my nebo naši blízcí?

Lásce Boží v Ježíši Kristu, od které nás neodloučí ani smrt, ani život. Apoštol v citovaném textu trochu básní, ale především je nesmírně osobní – Jsem si jist...! Jak si může být tak jistý? Důvěřuje a má k tomu své důvody. Jak se říká: Důvěřuj, ale prověřuj. Celý dopis, z kterého je citát převzatý, je vlastně psaný jako odborná kniha plná argumentů, otázek, vážného přemýšlení o životě a o světě. Hledejme, ptejme se, argumentujme o těch opravdu důležitých otázkách našeho života – komu a proč důvěřujeme!

Vracím se opět k tomu citátu: Jsem jist, že nic v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Být si jistý Boží láskou, že On neuvolní svou náruč ani v okamžiku naší smrti, to znamená vložit svůj život do Božích rukou s důvěrou, že On je s námi, když jsme na výsluní života, a že On nás pronese i okamžiky hlubiny jako je deprese a nakonec i smrt.

Bože náš, tady s Markétou si připomínáme tvou lásku ztělesněnou v Ježíši Kristu. Náš život je opravdu otázkou důvěry – k druhým lidem, tomuto světu, také otázkou důvěry k Tobě, Stvořiteli. Dáváš nám důvody ti důvěřovat. My ale máme spoustu pochybností. Jaký ještě jiný důkaz tvé lásky bychom mohli chtít?!

Tváří v tvář smrti a umírání se vkládáme do Tvé náruče. Toužím – nejen pro sebe, ale pro Markétinu rodinu i nás všechny – abychom i v těch nejtěžších chvílích života dospěli k jistotě, že od Tvé lásky nás nemůže odloučit nic, ani přítomnost ani budoucnost, ani výšiny ani hlubiny; nic v celém tvorstvu nás nedokáže odloučit od lásky, kterou jsi ztělesnil v Ježíši Kristu. Smiluj se nad námi, Ježíši Kriste! Amen.

Jan Valeš

*Jsem jist, že ani smrt ani život, ani
andělé ani mocnosti, ani přítomnost
ani budoucnost, ani žádná moc,
ani výšiny ani hlubiny, ani co
jiného v celém tvorstvu nedokáže
nás odloučit od lásky Boží, která je
v Kristu Ježíši, našem Pánu.*

BIBLE

Zaskočení zármutkem, oznamujeme všem přátelům a známým, že 16. dubna
po intenzivní nemoci ve věku 43 let odešla ke svému nebeskému Otci

Markéta Sedláčková

rozená Lieslerová

Za její život poděkujeme a rozloučíme se s ní v pátek 24. dubna 2020 ve 13 hodin
před kostelem sv. Filipa a Jakuba na hřbitově Malvazinky

manžel Tomáš a syn Kryštof

rodiče Ivanka a Lukáš

bratr Matouš s rodinou

Mostecká 26, Praha 1 118 00

Svědectví v čase koronaviru

Jak se v době pandemie vede našim sestrám a bratrům

Pokračujeme v seriálu svědectví o životě ve zvládnání době a změněných podmínkách. Sice se pomalu začínají uvolňovat bezpečnostní opatření, ale tím víc chceme být spolu v kontaktu a vědět o sobě. Opět nabízíme další výpovědi o tom, jak se žije v čase koronaviru.

Daniela Borovičková

Moc vás všechny zdravím. Pokud mám popsat, jak se naší rodině žije a daří v době pandemie a s ní spojených omezení, musím začít u svého zaměstnání. Pracuji v nemocnici jako zdravotní sestra na akutní ambulanci, a proto se pro mě

nic zásadního nezměnilo. Stále chodím pravidelně do práce, jen dostáváme plno nových a často měnících se pokynů. Po počátečních obavách, jestli budeme mít dostatek ochranných prostředků, jestli zvládneme nápor pacientů, jestli se nenakazí náš personál a dalších a dalších „jestli“, se situace výrazně zlepšila. Díky Pánu Bohu máme dostatek všeho a o pacienty je postaráno. Dcera Sára je v maturitním ročníku a já doufám, že přes všechny nesnáze dokáže odmaturovat a bude mít možnost dále pokračovat ve studiu. Manžel Pavel do zaměstnání nechodí, zato zastává plno práce v domácnosti a také na zahradě, kde jsme měli velký deficit. Jediné, co mě v této době trápí, je odloučenost od nejbližších, které

samozřejmě, s ohledem na mé zaměstnání, nenavštěvuji. Ale naštěstí mohu díky této moderní době sledovat, co nového se moji vnoučci naučili a jak se jim vede. S manželem se pravidelně v neděli před desátou můžeme posadit před televizi a sledovat internetovou bohoslužbu. Každý den jsem vděčna Pánu za všechny zdánlivě obyčejné věci a spoléhám na verš, který jsem si vytáhla pro tento rok 2020: „Všechny, kdo ho milují, Hospodin ochraňuje (...)“ Žalm 145,20

Lenka Zimová

Jak se máme v těchto dnech? Díky Bohu, dobře. Po hodně nepříjemné viróze, která začala před Vánoci a do práce jsem šla až na konci ledna, v půlce jsem absolvovala i léčbu antibiotiky kvůli zánětu průdušek. V té době jsme onemocněli v rodině skoro všichni. Podle výběru testů lidí, kteří měli podobné problémy na přelomu roku, který zajišťovala televize Seznam, a nikdo nebyl na koronavirus pozitivní, tu zřejmě hodně nepříjemná viróza probíhala.

V práci se střídám se dvěma kolegyněmi, aby měl kdo přejímat poštu, část naší práce navíc nemůžeme dělat z domova. (Ostatní ano, tak toho využívají.) Můj muž doteď také pracoval z domova. Takže některé dny jsme obsadili každý jeden pokoj a pracovali, sešli se na oběd a pokračovali.

Mám ráda zahradu i práce s ní spojené, v posledních týdnech ale obzvlášť oceňuji, že takové útočiště máme. Upřednostnili jsme zahradu před výlety, věnujeme se jarním pracím, organizujeme společné rodinné víkendové obědy nebo večere

(bydlíme s maminkou i dcerou Míšou a její rodinou v jednom domě, dcera Verča bydlí nedaleko). Protože měli nejdřív nosit roušky i malé děti (1,5leté) jako vnouček Bartík, chodila Míša s dětmi celý měsíc výhradně na zahradu. Houpačky jsme jim pořídili vloni, pískoviště předloni, teď se nabízelo pořízení klouzačky. A navíc jsme ji našli na internetu ve slevě, dovezli ji za dva dny, můj muž se mezitím pustil do výroby dřevěných schůdků. Při využití svažitého terénu jsou docela malé. Horší bylo sehnat beton na základy, což se ale také podařilo. Bartík i Beatka pozorovali, jak dílo vzniká, těšili se, občas je děda také zapojil – třeba Bea stála na dřevě, které řezal, nebo oba s chutí pomáhali betonovat základy. Nyní už je klouzajda hojně využívána.

Ráda bych napsala, že kromě ušití a nošení roušek, důkladnějšího mytí rukou a obezřetnějšího chování venku, na mě tato doba jiný dopad neměla. Ale sleduji víc zpravodajskou stanici rádia i sociální sítě, zvlášť na začátku jsem zvažovala, jak moc „odříznout“ od světa maminku, s kterou jsme v polovině března oslavili její 79. narozeniny. Míšin manžel Petr nebo my ji nakupujeme, takže nikam ven nemusí a nechodí. Ale rozhodli jsme se nijak neomezit vídání se s ní. Bylo by to složitější i s námi, museli bychom ji připravit o kontakt s dětmi. Přišla nám jako důležitá i její psychická pohoda. K mému překvapení ale zažívám problémy se soustředěním se, což jsem neznala. Jsem roztěkaná a nějakou dobu mi trvá, než se do práce, ale i poslouchání něčeho „zaberu“. Musím přiznat, že první dvě nedělní kázání jako by narazila na nějakou mou skořápku. Pak se to naštěstí zlepšilo a velikonoční programy mě hodně oslovovaly, speciální byla nedělní večere Páně – moc díky! Děkuji za úžasné video přenosy, nápaditá slovíčka pro děti, povzbudivá videa i texty. Je skvělé, že máme takovou techniku, která toto vše umožňuje. Ale hlavně, že Bůh není zavřený v modlitebně, je s námi!

Připravila Petra Veselá

Na suchu a navíc v karanténě

Chceš-li rozesmát Pána Boha, řekni mu o svých plánech

Na moře jezdím od dvaasedmdesátého roku. (Myslím tím letopočet, nikoli věk). Nejprve to byly několikátýdenní plavby s kamarády. Posledních asi dvacet let se mi jachting stal prostředkem obživy a prakticky od jara do podzímka jsem trávil na plachetnicích na moři. Jezdil jsem jako placený skipper pro jednu pražskou agenturu. Myslím, že nepřeháním konstatováním, že ze sportovní disciplíny se pro mne stal jachting do jisté míry životním stylem. V posledních letech jsem se každý podzim (tajně a možná trochu sentimentálně) loučil s mořem s vědomím, že vůbec není jisté, jestli se díky tělesné zchátralosti za rok ještě aspoň jednou vrátím.

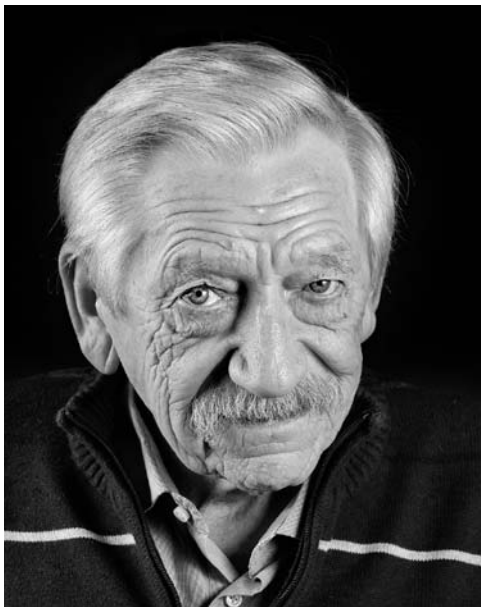
Letošní sezonu mi agentura naplánovala parádně. Zahájit jsem měl koncem března třemi turnusy v Chorvatsku a touto dobou (píšu to koncem dubna) bych už byl zpátky a balil se do Švédska (letenku do Stockholmu mám koupenou od zimy, ale lety jsou zrušeny). Dál to letos mělo být, kromě tradičních kurzů v Chorvatsku, Portugalsko, Gibraltar (na ten jsem se zejména těšil), Liparské ostrovy a obeplutí ostrova Bornholm v Baltském moři. Končit jsem měl jako jiné roky v říjnu. Jo, člověk míní...

Omezení, do kterého jsme spadli, mnohé změnilo. Každého z nás ovlivnila (pseudo) karanténa. To, že nosíme roušky, je to nejmenší. Na příklad na pohřeb Dímy, který určitě ovlivnil značnou část své generace, jsme mohli, díky omezením, jet (samozřejmě kromě Pavla Černého) jen Lída Beranová, Jirka Vlk a já. Víím, že za normálních okolností by se s ním jela rozloučit celá řada vrstevníků, a nejen ze Soukendy a nejen z Prahy. Všichni jsme přinuceni zcela změnit svůj navyký denní rytmus, své stereotypy. V neděli místo do kostela si sedáme k internetu. Mimochodem, napadlo mne, že slova, která slyším od Broni z displeje, jsou pravděpodobně stejná, jaká bych od něj slyšel osobně z kazatelny, ale stejně je vnímám jinak. Nehodnotím, jestli hůře nebo lépe, ale jinak. I když na to bych měl být víceméně zvyklý, na lodi, mám-li možnost, také poslouchávám kázání z internetu. Bezpochyby primární a nejdůležitější je pro mne to, co slyším z kazatelny, ale svůj význam pro mne má i to ostatní. Podání si rukou s těmi, které léta znám (některé přes šedesát let), posezení a popovídání si s blízkými u kafe, dokonce i pravidelné postání s Láďou na dvoře u popelnice.

Omezení, do kterého jsme spadli, smazalo plány každého z nás. Každého jinak, ale každého. Krátce po jeho vyhlášení měl odlétat náš Kuba na pár měsíců do Ameriky. Plánoval třetí trek, tentokrát to mělo být přes východní státy. Rok se na to připravoval. Víza, kontakty na trase, letenky, zastoupení ve studiu... Samozřejmě taky nejel nikam. Jo, člověk míní.

Omezení, do kterého jsme spadli, smazalo i moje letošní plány. Určitě aspoň pro první půl roku. Sedím doma, jdu na nervy Janě, tloustnu a dívám se do mapy na místa, kde předpokládám, že bych za normálních okolností měl být. Na internetu denně sleduji, jaké je v těch místech počasí, jaký je v těch místech vítr. Představuji si s trochou nostalgie známá místa a připouštím, že už mi možná zůstanou jen ty vzpomínky.

A tady jsem se zarazil. Mám právo říkat „...jen ty vzpomínky“? Mám právo nevděčně říkat „...jen ty vzpomínky“? Neměl bych být spíš vděčný právě za to, že je mám? Nebyl to pro mne dar, výsada, že jsem toho mohl na vodě tolik prožít? Prožít situace a chvíle, které bych těžko jinde hledal? Dobré i jiné. A v paměti si vybavuji Severní moře nad Holandským Texelem, kde ve čtyři odpoledne přišel zlej vítr; a my s devítimetrovou lodičkou lítali do následujícího rána v hučících vlnách, které v noci dosahovaly dobrých šesti metrů. Nejvíc se mi do paměti vryl právě ten hukot vody valící se na nás. Nebo to ráno po šesti dnech plavby z Helgolandu, kdy jsme v lehké mlze před přídílí začínali tušit nejasnou siluetu Shetlandských ostrovů, a na

pravoboku se šploucháním a funěním představila dvojice tuleňů. Nebo chvíle samoty, ať v noci u kormidla nebo ve dne v předřevém koši, kdy se jeden (zřejmě unesen krásou moře a oblohy) přistihne, že se spontánně začal modlit. Konkrétně tahle vzpomínka, nebo lépe zkušenost, je do jisté míry nesdělitelná, ale je moje a já ji mám. Nebo jiná vzpomínka: Bylo to na mé první plavbě na Baltu. Rujana zmizela za obzorem a na mne přišla má první noční. Tomáš mi předal kormidlo a zalezl do kóje k těm, co už spali. Já si tehdy říkal, asi to bylo ode mne naivní, ale já si tehdy říkal doslova – oni můžou spát, protože s lodí jedu já. A koukal jsem neudělat blbost. Po dvou hodinách jsem probudil dalšího. Později, ve spacáku, jsem si zase říkal, tentokrát obráceně – je to dobrý, teď tam je Rozára a ten s tím jede dobře. Tohle vědomí vzájemné závislosti a zároveň důvěry mne nikdy před tím tak intenzívně nenapadlo a vracelo se mi při každé plavbě s kamarády. Já vím, že když to vyslovuju, tak to zní naivně, ale tenhle pocit mne nikdy před tím tak intenzívně nenapadl a vracel se mi při každé plavbě s kamarády. Nebo další vzpomínka: V Biogradu jsem naložil partu osmi lidí. Rychle vyšlo najevo, že je to skupina katolíků, měli s sebou přítele – faráře a každý den, když jsme zakotvili, měli na lodi mši. Ten týden s nimi měl i duchovní rozměr. Několikrát jsem se s nimi aktivně účastnil eucharistie. To, že patříme k různým vyznáním, že vyznáváme Pána Boha každý svým způsobem, vůbec nevadilo. Důkazem je, že v následujících letech si opakovaně objednávali loď pod mým vedením, a jednou jsme třeba obepluli Elbu, jindy pluli do Benátek. S tím farářem si dodnes občas napíšu.

Omezení, do kterého jsme spadli, smazalo i moje letošní plány. Donutilo mne vypnout z dvacetiletého stereotypu. V této chvíli není jasné, jestli letos vyjedu. Není

jasné, jestli nucené přerušení nepoloží na lopatky agenturu, pro kterou jezdím. Není jasné, jestli vůbec někdy ještě vyjedu. Není jasné, jestli v příštím roce budu ještě mít na to, abych nabral osm lidí na loď a převzal za ně a za loď odpovědnost. Ono devětasedmdesát je přeci jen devětasedmdesát, že.

Omezení, do kterého jsme spadli, mne donutilo zastavit se. Začínám si připouštět, že loňská podzimní plavba byla asi opravdu poslední. Mohu se dál hrabat v paměti. Ne s nostalgií, ale se vděkem, že jsem to všechno mohl prožívat. Mohu děkovat Pánu Bohu, že mi dal tu možnost. Děkuji Mu, že i když jsem se během mého fungování na moři mnohdy dostal do složitých a někdy i nebezpečných situací (přiznávám, že občas vlastní vinou), tak že mi vždycky ukázal, jak situaci zvládnout.

Už moc neplánuji. Třeba je všechno jinak, třeba bude možnost ještě v druhé polovině roku vyplout (asi ne, ale kdo ví, že), ale i kdybych už neměl vyplout nikdy, vzpomínám s vděčností.

Stará, rzí zasviněná kotva, Jirka Čech

Online bohoslužby

Neděle, večere Páně, svatba...

Byla to výzva, na kterou se podařilo rychle zareagovat. Jsem velmi vděčný, že už dřív připravil Michal Calta kamerové vysílání. A stejně tak jsem vděčný Pekimu a Jendovi Němečkovým, že se jejich akčností vlastně bezprostředně po vyhlášení nouzového stavu podařilo uvést v život video přenosy našich bohoslužeb.

V omezených možnostech jsme byli rádi, že naše dcera Věrka, členka smíchovského sboru, ráda musela zůstat v Soukenické. Společně jsme tedy jako rodina začali připravovat nedělní programy, což mělo tu velkou výhodu, že jsme nemuseli při tom mít roušky. Zakrátko se povedlo, že nám bratři kazatelé začali posílat své předtočené modlitby a ostatní členové slovíčka pro děti. Z toho jsme měli velkou radost a pozhnání.

Mimořádné dvě události jsme v dubnu během nouzového stavu prožili – večeri Páně a svatbu. Jsem vděčný staršovstvu, že se rozhodlo uspořádat k eucharistii on-line. Ještě na začátku května budeme takto našemu Pánu Ježíši po domech koncelebrovat. Překročili jsme v této mimořádné době mimořádným způsobem staleté a tisícileté tradice. Možná jsme si to ani neuvědomili. Už se těšíme, až budeme slavit eucharistii společně ve sboru. Nicméně jsme mohli prožít, že Pán Bůh je větší i než všechny naše zvyklosti, teologická zdůvodnění a praxe. Překvapivě přicházely z vašich domovů velmi radostné a vděčné reakce.

A ještě jsme po dlouhých vyjednáváních s úřady mohli připravit na dvoře našeho sboru v pondělí 20. dubna 2020 svatební bohoslužbu pro Lydii Csukášovou a Martina Molnára. Sice nás mohlo být jen 10, ale zvládli jsme to. On-line se připojilo asi 60 počítačů. Také Maty s Jankou a dětmi Šímovi byli při tom, a oblékli se k tomu jako na svatbu! Novomanželům přejeme Boží pozhnání.

A jaké poučení z on-line bohoslužeb jsem si pro sebe vzal? Předně stojí za to zkusit i v normálních podmínkách zachovat pestrost a dynamičnost bohoslužeb. Kázání mohou být opravdu klidně kratší, stejně tak modlitby i slovíčka, ale o to přesněji připravená. Budeme tedy muset zvažovat, jak dál dělat přímé přenosy i v běžném režimu. To bude úkol nejen pro techniky z „přenosového vozu“, ale stejně tak pro všechny, kteří budou pořad bohoslužeb připravovat a aktivně se na něm podílet, bude to náročnější. Těším se na to.

Bronislav Matulík

Online bohoslužby z druhé strany

Počátky videopřenosu ze Soukenické

Již delší dobu se v Soukenické uvažovalo o vysílání videa z bohoslužeb. V sále postupně přibývala technika, nový nábytek, v malém sále televize, na kterou byl obraz z velkého sálu přenášén. Tuto činnost zastřešoval Michal Calta.

V době, kdy vtrhnul do světa koronavirus a autority zakázaly setkávání ve větším počtu lidí, bylo potřeba tento proces urychlit. Nastalo tedy zkoušení, vymýšlení a nakupování techniky. Narazili jsme na mnoho problémů a slepých uliček. Největším problémem bylo získání kvalitního internetového připojení (v době karantény je internet vytížen více než obvykle a docházelo k výpadkům). Nakonec byl tento problém vyřešen natažením kabelu přes dvůr mezi předním a zadním domem.

V době naprosté karantény bylo potřeba zvládat obsluhu technické části bohoslužby v jednom člověku – na přiložené fotografii se můžete podívat, jak takové improvizované technické pracoviště vypadá. Můžete napočítat čtyři různé počítače – každý má svou funkci. Druhá fotografie pak ukazuje, jak vypadá sál z pohledu účinkující rodiny Matulíkových.

Jsem rád, že se nakonec podařilo videopřenos zprovoznit, a věřím, že z něj budeme těžit i v době, kdy se již budeme moci normálně setkávat. Průměrně se na nedělní shromáždění připojí živě kolem 180 zařízení, na velkopáteční celopražské shromáždění se toto číslo blížilo 400. Díky Bohu i za techniku, která nám umožňuje propojení na dálku v době, kdy to jinak nejde.

Peki Němeček

Dorosty on-line

Jak to viděli a zažili sami dorostenci

Již několik pátků se náš dorost schází online přes aplikaci Zoom. Když spolu nemůžeme být fyzicky na jednom místě, technologie nám dopomáhají k tomu, abychom se společně mohli sdílet, ztišit, i hrát hry. V následujících odstavcích se můžete dočíst, co si o setkávání on-line myslí sami dorostenci:

Dorost začíná normálně v 16.00. Pak zpíváme jednu nebo dvě písničky. Peki hraje na kytaru a zpívá a ostatní si zpívají pro sebe. Po písničkách se jeden z vedoucích zeptá na nějakou otázku a zpívá se další písnička, během které si všichni promyslí svou odpověď. Potom postupně všichni odpovíme. Ještě zpíváme jednu nebo dvě písničky a pak už následuje program. – **Kája H.**

Dorosty, které jsou online, začínají stejně jako normální, nějaká otázka, pár písniček... Programy jsou stejně zajímavé, jako když jsou na živo. Hry jsou trochu omezené, jelikož nemůžeme běhat a podobně, ale i tak jsou vedoucí kreativní a vymyslí hry i s takovým omezením. Po dorostu sice teď nemůžeme hrát ping-pong, ale zase si popovídáme, co děláme v karanténě a tak... Normální dorosty mám radši, ale tyhle jsou taky moc super! – **Karol N.**

Byl jsem mile překvapen, že i na online dorostu může být legrace, když jsme schopni zahrát si pár her. Nikdo jsme tuto situaci ještě nezažili a proto všichni, jak vedoucí, tak děti, zjišťujeme za pochodu, co se dá a co nedá. Ve hře inkoust nebylo občas dobře rozumět, což kazilo hru. Dobře fungovala hra aktivity, kdy jsme si tuto stolní hru užili online možná stejně, kdybychom jí hráli jako klasickou stolní hru. – **Matěj F.**

Připravil Peki Němeček

Překvapivý Ježíš

On-line bohoslužby Od Velikonoc k Letnicím

Ještě do začátku června, nenastanou-li další a jiné změny, budeme muset v Soukenické vydržet u on-line nedělních bohoslužeb. Na stanicích by se už od 17. května naše sestry s bratřími mohli scházet osobně – s přihlédnutím ke všem hygienickým opatřením.

Od dubna si před oči stavíme Ježíše, který nás překvapuje. Už jsme žasli nad tím, že doprovází nás zklamané křesťany a že odpouští hříchy jako Bůh a uzdravuje. Dejme se ještě i v květnu uchvátit překvapivým Ježíšem.

3. května 2020

Ježíš a lidé, co soudí druhé

Ježíš zahanbuje spravedlivé a neodsuzuje hříšné (Jan 8,1–11)

Káže Tomáš Trávníček

10. května 2020

Ježíš a zákon

Ježíš odmítá pravidlo „co není zakázáno, je dovoleno“ (Matouš 22,15–22)

Káže Radislav Novotný

17. května 2020

Ježíš otevřený pro všechny lidi

Ježíš boří zažitě konvence a baví se s každým (Jan 4,1–42)

Káže Bronislav Matulík

24. května 2020

Ježíš překvapivě odchází

Ježíšovo šokující sdělení, že je prospěšné, aby odešel (Jan 16,5–15)

Káže Pavel Černý

Bronislav Matulík

Letnice 2020

Boha nikdo nikdy neviděl, Boží skutky ano!

Letnice nás zastihnou na samotném konci měsíce května v neděli 31. 5. Církevní svátky slavíme jako vzpomínku, ale také jako opakovanou příležitost prožít, co se nás tak bytostně týká. Jeden kazatel kdysi pověděl, že nejde o to, jestli my máme Ducha svatého, ale jestli On má nás! My se Ho nemůžeme zmocnit, vždyť Bůh je Duch, kterého nikdo neviděl, můžeme se ale sestupujícími Bohu otevřít a nechat se znovu naplnit jeho milostí, mocí a především láskou.

10.00 hodin

Kristus seslal Ducha, jak to vidíte a slyšíte

Dopolední bohoslužba s kapelou, svědectvími a kázáním evangelia

Skutky 2

Bude-li na Letnice vhodné počasí, připravíme mimořádné slavnostní shromáždění na dvoře modlitebny pod širým nebem. Z rozhodnutí vlády nás zatím bude moci být přítomno jen 50 lidí, proto budou bohoslužby vysílány on-line video i audio přenosem. Modlete se, ať společně, každý na svém místě, prožijeme nové naplnění Duchem svatým.

Bronislav Matulík

CO OKO NEVIDĚLO A UCHO NESLYŠELO,
CO ANI ČLOVĚKU NA MYSL NEPŘÍŠLO,
PŘIPRAVIL BŮH TĚM, KDO HO MILUJÍ.
BIBLE, 1. KORINTSKÝM 2:9

Jana Dvořáková & Bořivoj Melichar

S RADOSTÍ OZNAMUJEME, ŽE BUDEME ODDÁNÍ
DNE 1. KVĚTNA 2020 VE 14 HODIN
V KLÁŠTEŘE NA ŠKALCE V MNÍŠKU POD BRDY

Život v atomovém (koronavirovém) věku

Známý a hojně čtený křesťanský myslitel, spisovatel a autor Narnie napsal v roce 1948 úvahu o životě v atomovém věku (On Living in an Atomic Age, Present Concerns: Journalistic Essays). Byla to doba, kdy se pomalu začala vynořovat hrůza z lidských možností zničit atomovými výbuchy celý svět. Mnoho lidí bylo vyděšeno novými možnostmi válek, které by dokázaly vymazat lidstvo z povrchu země. Lewis na tento strach zareagoval z pohledu víry v Hospodina a Ježíšova vítězství nad smrtí. Je možné do této Lewissovy úvahy místo atomové zbraně vložit jiná ohrožení, včetně dnešní virové pandemie, jak je to nyní připomínáno. Lewis k tomu píše:

Zřejmě příliš přemýšlíme o atomové bombě. „Jak máme žít v atomové době? Jsem v pokušení odpovědět: „Jako kdybyste žili v 16. století, kdy se mor objevoval v Londýně téměř každý rok, nebo kdybyste žili v době Vikingů, když lupiči ze Skandinávie mohli přistát a podříznout váš krk, nebo když dnes žijete v době rakoviny, ve věku syfilis, v době mrtvice, leteckých útoků, vlakových neštěstí či automobilových nehod.“

Jinak řečeno, nezačínejme přehánět novostí své situace. Věřte mi, milý pane, nebo paní, vy a všichni, které milujete, jste byli odsouzeni k smrti dříve, než byla atomová bomba vynalezena, a dost velké procento z nás by muselo zemřít nepříjemnými způsoby. My skutečně máme jednu velkou výhodu před našimi předky – máme anestetika. Dosud je máme. Je zcela směšné fňukat a smutnit, protože vědci přidali jednu další možnost, ve které by smrt nebyla vůbec šancí, ale jistotou.

Toto je první bod, který je třeba zmínit: prvním činem by mělo být naše sjednocení. Pokud máme být zničeni atomovou bombou, tak až tato bomba přiletí, ať nás najde dělat rozumné a lidské věci – modlit se, pracovat, vyučovat, číst, poslouchat hudbu, koupat děti, hrát tenis, povídat si s přáteli u skleničky a hrát šipky – ale ne se choulit jako vyděšené ovce a přemýšlet o bombách. Ty mohou zničit naše těla (také mikroby to dokáží), ale nemusí ovládat naše mysli.

Pro Křesťan dnes přeložil Pavel Černý

Pandemie? Křesťanství nemá vysvětlení. Má něco jiného.

N. T. Wright, přední křesťanský teolog současnosti a profesor Nového zákona na Univerzitě v St. Andrews a v Oxfordu, se v článku pro americký časopis Time zamýšlí nad současnou situací.

Omezení vyvolaná koronavirem zastihla zástupy křesťanů v postním období, tedy v čase, kdy si každoročně leccos upíráme. Naše obvyklá postní sebezapření teď ale vypadají malicherně ve srovnání s přísnými opatřeními, kterým dnes čelíme: uzavření škol a divadel nebo domácí karanténa pro nás seniory starší sedmdesáti let. Obejít se bez whisky nebo čokolády vypadá najednou jako hračka, když nemůžeme ani navštívit své přátele nebo vnoučata, zajít si do hospody, knihovny či kostela.

Je tisíc důvodů, proč se chceme setkávat s druhými. Právě proto je samota tak krutým trestem. Tohle postní období navíc nemá jasně dané datum Velikonoc, ke kterému bychom se mohli upínat. Nemůžeme si odškrtnout dny v kalendáři. Ztuhli jsme na místě, nikoli v odpočinku, ale v úzkosti a smutku.

Samozřejmě se hned objeví blouznivci, kteří nám budou zvěstovat, proč na nás Bůh tuto ránu dopouští. Je to Boží trest? Varování? Nebo znamení? Tyhle rádoby křesťanské podmíněné reflexy vycházejí z kultury, která se po několik posledních generací řídila racionalismem: všechno musí mít své vysvětlení. Ale co když nemá? Co když opravdová lidská moudrost není v tom, slátat dohromady pár pofidérních spekulací a říct si: „Tak takhle to je!“ Co když opravdu existují chvíle jako ta, kterou T. S. Eliot rozpoznal počátkem 40. let minulého století, kdy jedinou dobrou radou je vyčkávat bez naděje, protože naše naděje by byly klamné?

Racionalisté (včetně těch křesťanských) hledají vysvětlení; idealisté (včetně těch křesťanských) hledají úlevu. Možná ale potřebujeme spíše obnovení biblické tradice nářku. Čas pro náрек nastává, když se lidé ptají proč? a nedostávají odpověď. K nářku dospějeme, když se přestaneme sebestředně zabývat svými osobními hříchy a selháními, rozhlédneme se kolem a začneme si všímat utrpení tohoto světa. Čelit pandemii v New Yorku nebo Londýně je náročné. Jaké to teprve musí být v přelidněném uprchlickém táboře na některém z řeckých ostrovů? A co v pásmu Gazy? Nebo v Jižním Súdánu?

V takový okamžik přijdou vhod biblické Žalmy – zrovna když to vypadalo, že se pro moderní církve už nehodí. „Smiluj se, Hospodine,“ modlí se autor šestého žalmu, „jsem vysílen, uzdrav mě, Hospodine – v kostech mám děs!“ „Proč jsi, Hospodine, tak vzdálený?“ sténá desátý žalm. „Proč se ukrýváš v dobách soužení?“ A tak to pokračuje dál a dál: „Jak dlouho ještě, Hospodine? Zapomeneš na mě navěky?“ (Žalm 13). A ještě děsivější žalmistovo zvolání, které v agónii na kříži citoval sám Ježíš: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Žalm 22).

Ano, tyto básně často končí v nadějném tónu, novým ujištěním o Boží přítomnosti, která namísto vysvětlení přináší posilu a útěchu. Někdy je to ale přesně naopak. Žalm 89 začíná oslavou Boží dobroty a jeho zaslíbení, poznenáhlu se ale tón mění a žalmista přiznává, že věci se vyvíjejí neblahým směrem. Žalm 88 začíná ztrápeně a končí chmurně: „Přátele i známé jsi ode mě zahnal, mým společníkem je temnota!“ Slovo pro nás, kdo jsme dnes v karanténě.

Smysl nářku, vetkaný do látky biblické tradice, není jen v možnosti dát průchod naší frustraci, zármutku, pocitu osamění a naprosté neschopnosti porozumět, co se to děje a proč. Tajemství biblického příběhu je, že Bůh také nařiká. Někteří křesťané si představují Boha, který je nade vše povznesený, všechno ví, vše má pod kontrolou,

kteřý je nehybný a nedotčený problémy tohoto světa. To ale není Bůh, jakého vykresluje Bible. Podle knihy Genesis Bůh prožíval lítost a trápil se v srdci, když viděl násilí a zkaženost lidstva, které stvořil. Byl zdrcený, když se jeho nevěsta, Izrael, od něj odvrátila. A když se pak Bůh vydal za svým lidem jako člověk (bez této pointy by Ježíšův příběh postrádal smysl), plakal na hrobu svého přítele. Apoštol Pavel píše o Duchu svatém, který „sténá“ v našem nitru, zatímco my sténáme v bolestech všeho stvoření. Prastará nauka o Boží Trojici nám pomáhá rozpoznávat Jediného Boha v Ježíšových slzách a v úpění Ducha.

Křesťané tedy nemají prázdnou povinnost přinášet vysvětlení, co se děje a proč. Jejich povinnost je zcela jiná: nepřicházet s vysvětlením, ale s nářkem. Když Duch úpí v našem nitru, stáváme se – i v samotce své karantény – miniaturními chrámy Boží přítomnosti a jeho uzdravující lásky. A právě zde se mohou zrodit nové možnosti, nové projevy laskavosti, nové vědecké poznatky, nová naděje. Nová moudrost pro naše představitele? To je nápad!

*Zdroj: www.time.com/5808495/coronavirus-christianity, Tim Keller
přeložil Jan Andryšek*

Jak se vám daří?

Mateřská ale i otcovská rubrika v čase covid-19

Němečkovi

Zdraví Anička s Bédou!

Sedláčkovi

Všude kolem sebe slyšíme, jak využít čas, když ho máme teď tolik. Pro maminky na mateřské se toho tolik nezměnilo, nebo ano, změnilo, ale spíš k horšímu. Přesto si nemůžeme stěžovat, Pan Bůh nám zachovává zdraví, Adamova práce není pandemií nijak ohrožena, děti nám dělají radost. Teď máme velkou radost, že se zase aspoň v omezené míře můžeme začít vídat s kamarády, kteří jak nám, tak dětem hodně chyběli. A už se moc

těšíme, až budou zase možná společná shromáždění a setkávání maminek. Celkově se máme dobře, ale než jsme si pořídili roušky, se smetím museli chodit ninjové. Zdraví Sedláčkovi!

Šímovi

Díky tomu, že máme možnost trávit čas na dvou zahradách (v Říčanech, kde bydlíme, nebo v Břežanech, kde naše bydlení stále ještě budujeme), moc často se v rouškách nikam nevydáváme. A tak mě při hledání nějaké fotky v rouškách docela zarazily ty zimní čepice. Je to fotka z 1. dubna, ale apríl to není, takhle jsme vyrážely na procházku do lesa. Den před tím jsme na zahradě stavěly sněhuláka. A minulý týden se holky venku koupaly v kýblu vody a užívaly si teplo a sluníčko, sněhulák dávno roztál, odkvetly třešně. Tolik se toho za dobu karantény stihlo změnit, přestože občas máme pocit, jako by se zastavil čas. Zdá se nám to dlouhé, a zároveň to běží tak rychle. Jsem vděčná, že jsme většinu toho letošního podivného jara mohly strávit ve zdraví venku. Ale už se všichni těšíme na kamarády! Zdraví Šímovi!

Caltovi

„To je legrační! Z dálky to vypadalo, že má ten váš pes taky roušku!“ říkají občas kolemjdoucí, když vyrazíme na procházku. Zdraví vás Caltovi!

Hrnkovi

Kubík Hrnko posílá pozdrav z procházky.

Kupilíkoví

Procházka poloprázdnou Prahou. Zdraví Kupilíkoví!

Beranovi

„Co to máš, mami? To chci taky!“ Zdraví Terežka s maminkou.

Beranovi

„Tomášku, víš, že poté, co zakázali přítomnost tatínek u porodu, uvažovali, že by tam zakázali i přítomnost maminek?“ ...

„Tobiášku, neboj, maminka mi říkala, že pokud neotevřou brzy školky, tak rodiče vynaleznou vakcínu dříve než vědci...“

Milé sestry a bratři v Kristu, radujte se v Pánu vždycky; znovu říkám: Radujte se! Všichni lidé ať znají vaši vlídnost. Pán je blízko. O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha,

a Boží pokoj přesahující všechno chápání bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Filipským 4,4–7) Zdraví Šárka Beranová s rodinou.

Touškovi

Zdravíme od Toušků v rouška stylu!

Novotní

Každý den děkuju Bohu za tohle místo, které nám dal! Neumím si představit, že bychom bydleli v paneláku, nebo někde v centru města. Tady nám ani „karanténa“ nevadí, jsme stále venku a užíváme krásné jarní počasí. Zdravíme ze Staré Boleslavi a těšíme se, až se budeme moct opět setkávat! Lenka Novotná s dětmi

Připravila Petra Veselá

Moc modlitby

Svědectví Jitky Trávníčkové

Chtěla bych Vám povědět svědectví o tom, jakou moc mají modlitby. Je to o mém tatkově, který tu už s námi není.

Ze začátku táta mého manžela Tomáše neměl moc rád a mě to hodně trápilo. S tátou se těžko komunikovalo, většinou byl roztěkaný a moc neposlouchal to, co člověk říká. Myslel si, že má pravdu jen on, a hádal se. Ale v posledních asi pěti letech se hodně změnil. Přijmul Tomáše a měl ho rád. Spolu jsme také měli hezký vztah a na každou návštěvu jsem se těšila.

Asi před dvěma lety vážně onemocněl rakovinou. Lékaři ho nemohli operovat, protože měl slabý srdce a zůstal by jim na stole. Ke konci se mu nechtělo už ani žít. Dlouho jsme se nemohli dostat za tátou na návštěvu, ale nakonec to nečekaně klaplo. Sešli jsme se jako rodina doma u jeho lůžka. Táta už nevypadal dobře, byl vyhublý, jen ležel a těžko mluvil. Přesto se o nás zajímal a bylo na něm znát, že je rád, že vidí rodinu pohromadě. Došlo nám, že se s námi v podstatě loučí. Bylo to jednu březnovou neděli, kdy jsme se takto sešli, a ve středu zemřel.

V posledních letech jsem se hodně modlila za to, aby Bůh tátovi změnil srdce i myšlení a aby se smířil s Bohem. Myslím, že mě Bůh vyslyšel, protože v posledních letech si táta dával život i vztahy s lidmi do pořádku. Hodně nám pomohl i po finanční stránce. Mámě před smrtí řekl, že na ni bude čekat na druhý straně a zemřel s úsměvem na tváři. Děkuji Bohu za všechny ty změny, které v tátově životě nastaly, a pro ty změny věřím v moc modlitby.

Jitka Trávníčková

Modlíme se

Za naše nemocné

- Sestra Adolfa Žežulová je nyní v ÚVN na rehabilitačním oddělení.
- Sestra Nadě Minářová je ve velmi vážném stavu.
- Sestra Naděje Štýbnarová je v domácí péči v rodině dcery. Je ráda za zavolání.
- Sestra Marta Skalická je v domácí péči, po dohodě s rodinou je možná návštěva.
- Sestra Květa Broukalová je na rehabilitačním pobytu, je možné jí volat.
- Sestra Květa Plichtová je v DPS Šlejnická. Bude ráda za telefonát.
- Sestra Gerhartová bude ráda za telefonát.
- Sestra Eva Špínavá je nyní doma.
- Bratr Mikulecký je v domácí péči.
- Benny a Jonatan Vernerovi jsou také v domácí péči.

Za Boží pokoj

- Dne 16.4. Pán Bůh odvolal do nebeského domova naši milou sestru Markétu Sedláčkovou. Odešla v náručí svého manžela Tomáše. Děkujeme všem, kteří se za ni do této chvíle modlili. Prosím, vytrvejme v modlitbách za manžela Tomáše, syna Kryštofa a maminku Ivanu.

Za Boží moudrost

- Kazatelé a staršovstvo se snaží v často se měnící situaci najít optimální řešení, jak vést náš sbor a připravovat jej i na dobu po zrušení nouzového stavu.
- Politická reprezentace nelehce hledá řešení v naprosto neznámé a nepřehledné situaci.

Petra Veselá

Ze staršovstva

Zkušenosti života sboru v čase pandemie – nedělní bohoslužby se daří. Technická úroveň každou neděli stoupá, děkujeme Petrovi Němečkovi.

Večere Páně – zkušenosti: někde rozpaky, někde vítáno jako stmelení rodiny. Připravíme ji opět on-line na neděli 3. 5. 2020.

Svatby – Martin Molnár a Lydie Csukášová se rozhodli využít nejbližší možný termín ke sňatku: v pondělí 20. 4. 2020 v 18:00 hod. Později by rádi uspořádali slavnostní bohoslužbu s připomenutím manželského slibu

Bořek Melichar a Jana Dvořáková počítají se sňatkem 1. 5. 2020 v Mníšku pod Brdy i přes omezený počet účastníků, což je 10 lidí.

Obnovení bohoslužeb – návrh premiéra Babiše po projednání s Dominikem Dukou: Od pondělí 27. dubna konání veřejných bohoslužeb a náboženských obřadů v počtu do 15 osob, od 11. května do 30 osob a od 25. května do 50 lidí. Od pondělí 8. června by už akce v kostelech neměly být omezeny počtem účastníků. Samozřejmě za respektování nařízených hygienických opatření.

Staršovstvo zatím nerozhodlo, od kdy se budeme scházet v Soukenické. Zatím platí, že bohoslužby on-line připravuje pracovní tým služebníků, který se postupně bude rozšiřovat podle vládních opatření. Předběžně to vypadá tak, že bychom se všichni mohli sejít až v neděli 14. června. Samozřejmě za respektování nařízených hygienických opatření.

Na stanicích v Kralupech a Neveklově se budou moci začít konat bohoslužby (vzhledem k menšímu počtu účastníků) již od neděle 17. května. Samozřejmě za respektování nařízených hygienických opatření.

Letní tábory a sborová dovolená – dorostový tábor se připravuje, ale o jeho možné realizaci se rozhodne aktuálně podle situace. Stejně tak o příměstském táboru dětí a o sborové dovolené. Sborovou dovolenou budeme muset rozhodnout nejpozději do 7. 7. 2020.

Příští staršovstvo on-line – v pondělí 4. 5. 2020 v 18.00 hodin

Hospodářské záležitosti – čínská křesťanka Eva skončila práci pro sbor dohodou. Nyní se uklízí méně, ale výhledově budeme potřebovat sílu pro úklid.

staršovstvo

NAROZENINY

Davidová Jaroslava	1. 5.
Košťál Jiří	1. 5.
Němeček Jan st.	2. 5.
Skalická Marta	2. 5.
Koudela Jindřich	4. 5.
Vovsová Hana	4. 5.
Hlavnička Jiří	5. 5.
Paterová Hana	8. 5.
Bíba Vladimír	10. 5.
Kupilíková Jolana	10. 5.
Marek Blahoslav	10. 5.
Sadloňová Renata	10. 5.
Försterová Věra	11. 5.
Holanová Markéta	13. 5.
Bydžovská Marie	14. 5.
Drábková Kateřina	14. 5.
Trávníček Samuel	14. 5.
Košťál David	15. 5.
Žezulová Adolfa	15. 5.
Serbin Daniel	18. 5.
Davidenková Dana	20. 5.
Kupilík Václav	20. 5.
Černý Pavel	21. 5.
Tauer Pavel	23. 5.
Borovičková Hana ml.	24. 5.
Calta Michal	24. 5.
Pospíchal Miroslav ml.	24. 5.
Váňová Alžběta	25. 5.
Špinarová Eva	27. 5.
Hruška Miloslav	28. 5.
Němec Tomáš	28. 5.
Pavlíček Josef	28. 5.
Poláková Hana	28. 5.
Ligušová Daniela	31. 5.
Skalický Milan	31. 5.
Váňová Andrea	31. 5.

Mimořádná shromáždění

Letnice – v neděli 31. května 2020 v 10.00 hodin budeme slavit a chválit našeho Boha Otce a jeho Syna za dar Ducha svatého. Ke společnému zpěvu nás povede ad hoc sestavená kapela ve složení: David Bukáček, kytara a zpěv (KS Praha), Adéla Bischofová, zpěv (CB Trutnov), Petr Šťastný (CB Praha 1), Daniel Matulík (CB Černošice), Věra Matulíková, klavír (CB Praha 5) a Tomáš Knotek, bicí (ČCE Praha).

Pravidelná shromáždění

Neděle	Online bohoslužby (10.00 hodin)
Pondělí	Video slovo Radislava Novotného
Úterý	Audio biblické studium – Bronislav Matulík
Středa	Pastýřský list kazatele sboru
Čtvrtek	Video slovo Tomáše Trávníčka
Pátek	Video slovo Petry Veselé Online dorost (16.00 hodin)

Sborové listy — vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXX
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Martina Caltová, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800